

steren efter forhandling med de berørte ministre har mulighed for løbende at udpege nye myndigheder mv. til at indlede søgsmål i andre medlemsstater.

Som udgangspunkt må det forventes, at de offentlige myndigheder, der håndhæver direktiverne nationalt, vil blive udpeget til at kunne håndhæve disse over for udenlandske virksomheder i henhold til direktivet, og at der udpeges en central tilsynsmyndighed, der har den koordinerende funktion såvel nationalt som internationalt.

Videre er det muligt at udpege forbrugerorganisationer til at indlede søgsmål i andre medlemsstater. Sådanne organisationer kan efter deres formål og virke have et ønske om at få nedlagt forbud til beskyttelse af kollektive forbrugerinteresser.

At erhvervsministeren efter forhandling med de berørte ministre kan godkende myndigheder og organisationer medfører, at erhvervsministeren på samme måde kan tilbagekalde en godkendelse til at føre sager i andre medlemsstater.

Til stk. 2

Bestemmelsen giver mulighed for, at der fastsættes nærmere betingelser for udøvelsen af søgsmålskompetencen.

Over for myndigheder vil der kunne fastsættes nærmere regler om hvilke direktiver og artikler, de forskellige myndigheder kan håndhæve. Der kan endvidere fastsættes krav om koordinering mellem myndighederne, ligesom der kan fastsættes andre begrænsninger i myndighedernes tilsynsbeføjelser. Der henvises til de specielle bemærkninger under § 5.

Det må antages, at erhvervsministeren ikke er forpligtet til at udpege enhver organisation, der ønsker at blive godkendt, jf. herved de almindelige bemærkninger punkt 5.7. Det må endvidere antages, at godkendelsen af private organisationer som følge heraf kan begrænses til alene at gælde visse direktiver eller bestemmelser.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastslår, at det er erhvervsministeren, der meddeler Kommissionen hvilke myndigheder og organisationer, der er udpeget til at anlægge forbudssager i andre medlemsstater, således at disse optages på listen over godkendte myndigheder og organisationer.

Til § 5

Ved udarbejdelsen af direktivet forudsatte Kommissionen, at godkendte organer skulle kunne bemyndige godkendte organer fra andre medlemsstater til at

indlede søgsmål på disses vegne. Dette giver mulighed for en væsentlig bedre retshåndhævelse, idet det altid vil være forbundet med problemer at føre retssager i andre medlemsstater, som følge af forskelle i de processuelle systemer samt sprogvanskeligheder.

Direktivet kræver ikke, at der etableres en sådan mulighed. Da hovedparten af medlemsstaterne vil henvise udenlandske godkendte organer til selv at få nedlagt forbud ved de nationale domstole, vil det være forbundet med vanskeligheder at få nedlagt forbud. Ud fra retshåndhævelses- og ressourcemæssige hensyn vil det derfor være en klar fordel, såfremt der mellem medlemsstaternes myndigheder mv. kan træffes gensidige overenskomster om at føre forbudssager på hinandens vegne.

Da der sandsynligvis vil være stor forskel på, hvilke og hvor mange myndigheder og organisationer de forskellige medlemsstater godkender til at indlede søgsmål i andre medlemsstater, bør danske myndigheder ikke være forpligtet til at indgå sådanne aftaler. Det vil være naturligt, at sådanne aftaler indgås med de godkendte udenlandske organer, myndighederne i forvejen har et samarbejde med fx i de forskellige netværksgrupper. På den måde sikres det, at sagerne overlades til organer, som myndighederne har tillid til kan varetage håndhævelsen på betryggende vis.

Bestemmelsen giver derfor mulighed for, at erhvervsministeren efter forhandlinger med de berørte ministre kan beslutte, at danske myndigheder kan føre sager for udenlandske godkendte organer efter de almindelige regler for mandatarer.

Dette medfører, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere betingelser for, at myndighederne kan påtage sig sådanne forpligtelser. Mandatarvirksomheden kan betinges af gensidighed, således at det udenlandske godkendte organ, der indgås overenskomst med, også er forpligtet eller har mulighed for at føre sager på vegne af de danske myndigheder. Videre kan der fastsættes betingelser om hvilke udenlandske godkendte organer, der kan indgå sådanne aftaler med, samt hvem der skal bære omkostningerne ved sagen, herunder eventuelle sagsomkostninger til sagsøgte, omkostninger til retsafgifter, advokatbistand samt myndighedens eget arbejde.

Reglerne om mandatarer følger af retspraksis og vedrører som udgangspunkt foreninger, interesseorganisationer og lignendes mulighed for at føre retssager på deres medlemmers vegne inden for foreningens interesseområde. En organisation kan tillige optræde som mandatar for en udenlandsk part, der er i en tilsvarende situation som foreningens medlemmer. En